

Sygn. akt III RC 53/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Łowiczu w Wydziale III Rodzinnym i Nieletnich

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Honorata Wójcik

Protokolant: st. sekr. sąd. Barbara Salamondra

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 czerwca 2018 roku

sprawy z powództwa małoletniej A. G. reprezentowanej przez przedstawicielkę ustawową M. G.

przeciwko J. G.

o alimenty

1. zasądza od J. G. na rzecz jego małoletniej córki A. G. ur. (...) alimenty w kwocie po 700 (siedemset) złotych miesięcznie płatne z góry do dnia 10-go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, do rąk matki dziecka M. G. poczynając od dnia 19.04.2018 r.,
2. oddala powództwo w pozostałej części,
3. nie obciąża pozwanego kosztami postępowania, które przejmuje na rachunek Skarbu Państwa,
4. nadaje wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt III RC 53/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 kwietnia 2018 roku małoletnia powódka A. G. reprezentowana przez przedstawicielkę ustawową M. G. wniosła o zasądzenie od pozwanego J. G. alimentów na rzecz małoletniej powódki w kwocie po 1.000 złotych miesięcznie, płatnych do dnia 10. każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, do rąk matki dziecka poczynając od dnia 10 kwietnia 2018 roku oraz o zasądzenie kosztów procesu.

Przedstawicielka ustawowa małoletniej, w uzasadnieniu pozwu wskazała, że od 6 kwietnia 2018 roku przedstawicielka ustawowa i pozwany nie mieszkają razem. M. G. wraz z powódką wyprowadziła się do swoich rodziców. Na zaspokojenie niezbędnych potrzeb A. G. potrzebna jest miesięcznie kwota 1.000 zł, na którą składają się następujące pozycje: 400 zł – wyżywienie, 350 zł – zakup ubrań, obuwia, przyborów szkolnych, 100 zł – środki higieniczne i chemiczne, 150 zł – leki i leczenie, a ponadto około 1.800 zł rocznie potrzeba na wymianę okularów. Przedstawicielka ustawowa jest opiekunem medycznym i zarabia 1.915 zł netto. Pozwany pracuje w T. i zarabia 3.300 zł (pozew k. – 2 - 3).

W odpowiedzi na pozew J. G. uznał powództwo do kwoty 400 zł miesięcznie, w pozostałym zakresie wniósł o oddalenie powództwa. Pozwany zakwestionował wysokość wydatków na potrzeby szkolne w kwocie 350 zł oraz wysokość kosztów wyżywienia ponadto wskazał, iż to on poniósł koszt zakupu okularów dla córki za 1.800 zł a także koszt

zakupu tableta. Jednocześnie wskazał, że jego wynagrodzenie wynosi 2.731,41 zł miesięcznie, nie 3.300 zł (odpowiedź na pozew – k. 8-12).

Powyższe stanowiska zostały rozwinięte i podtrzymane przez obie strony w dalszym toku postępowania - na rozprawie przed Sądem (e-protokół z dnia 06.06.2018 r. – k. 28-29v).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. G. urodzona dnia (...) jest córką M. G. oraz J. G.. Przedstawicielka ustawowa i pozwany nie mieszkają razem, są małżeństwem. Nie toczy się pomiędzy nimi sprawa o rozwód ani o separację.

(dowód: odpis zupełny aktu urodzenia – k. 3, okoliczności przyznane)

Małoletnia A. G. ma 10 lat, chodzi do klasy III do Szkoły Podstawowej w M., niedawno przystąpiła do sakramentu Pierwszej Komunii Świętej. Mieszka z przedstawicielką ustawową, w domu swoich dziadków macierzystych w M.. Jej potrzeby wynoszą około 1.000 złotych miesięcznie. Na kwotę tę składają się następujące pozycje: 100 złotych – koszty edukacyjne (komitet rodzicielski, wyprawka szkolna, składki klasowe, wycieczki), 200 zł – ubranie i obuwie; 100 złotych – udział w kosztach utrzymania domu, 300 złotych – wyżywienie, 100 złotych – środki czystości i higieniczne, 200 złotych – leczenie, w tym okulary. Małoletnia powódka leczy się prywatnie u okulisty w W. w związku z astygmatyzmem, co roku potrzebuje wymiany okularów, co wiąże się z kosztem 1.500 – 1.800 zł. Wizyty u okulisty odbywają się dwa razy w roku. Przedstawicielka ustawowa leczy córkę w ramach NFZ, gdy chodzi o przeziębienia i choroby sezonowe.

(dowód: zeznania przedstawicielki ustawowej z dnia 06.06.2018 r. 00:03:01 – k. 28v w zw. z 00:38:35 – k. 29v)

Przedstawicielka ustawowa małoletniej powódki M. G. ma 39 lat, jest opiekunem medycznym. Pracuje w M. i zarabia 1.915 zł netto oraz otrzymuje dodatkowe pieniądze z dyżurów (150 zł za dyżur, kilka dyżurów w roku) w kwocie średnio 50 zł miesięcznie. Nie otrzymuje świadczeń z pomocy społecznej.

Mieszka w domu stanowiącym własność jej rodziców, z którymi dzieli koszty jego utrzymania. Przekazuje mamie 600 zł na wyżywienie. Proporcjonalnie do liczby mieszkańców ponosi koszty utrzymania domu. Na koszty te składają się następujące pozycje: 45 złotych – energia elektryczna, 25 złotych – woda, 25 złotych – szambo, 175 zł – benzyna. Ponadto na koszty utrzymania M. G. składają się następujące pozycje: 300 zł – wyżywienie, 110 zł – karta miejsca, 400 zł (rocznie) – legitymacja, 161 zł – leki. Przeznaczyła 3.400 zł na urządzenie powódce pokoju w domu rodziców. Na ten cel zaciągnęła pożyczkę w pracy. Dziadkowie macierzyści udzielają powódce pomocy finansowej i rzeczowej, a także pomagają w opiece nad nią.

(dowód: zeznania przedstawicielki ustawowej z dnia 06.06.2018 r. 00:03:01 – k. 28v w zw. z 00:38:35 – k. 29v)

J. G. ma 47 lat, jest mechanikiem maszyn i urządzeń przemysłowych. Od 2016 r. pracuje jako magazynier w T. w T., zarabia 2.731,41 zł netto miesięcznie. Dodatkowo otrzymuje premie uznaniowe. Mieszka z rodzicami, z którymi dzieli koszty utrzymania domu proporcjonalnie do liczby mieszkańców. Opiekuje się mamą, która choruje na nowotwór.

Na miesięczne koszty utrzymania J. G. składają się następujące pozycje: 600 zł – wyżywienie, 50 zł – energia elektryczna, 20 zł – śmieci, 75 zł – woda, 80 zł – telefon i tablet dla córki, 130 zł – telewizja, 50 zł – komputer, 80 zł – odzież, 250 zł – papierosy, 50 zł – leki (na nadciśnienie, maści), 200 zł – spłata pożyczki zaciągniętej na okulary dla córki, 150 zł – utrzymanie samochodu, 150 zł – środki chemiczne i higieniczne, 115 zł – ogrzewanie. Łącznie jest to kwota 2.000 zł miesięcznie.

Płaci na rzecz małoletniej powódki dobrowolnie kwotę 400 zł miesięcznie.

(dowód: zaświadczenie o zatrudnieniu – k. 23; karta wypisowa – k. 17; rachunki za prąd, wodę, nieczystości – k. 18 - 23; rachunek za telefon – k. 24, abonament i spłata pożyczki – k. 25 i 27, alimenty – k. 26; zeznania przedstawicielki ustawowej z dnia 06.06.2018 r. 00:03:01 – k. 28v w zw. z 00:38:35 – k. 29v)

Sąd uznał za wiarygodny zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy w postaci dowodów z dokumentów oraz zeznań przedstawicielki ustawowej małoletniej powódki przesłuchanej w charakterze strony jak również pozwanego. Dowody z dokumentów w postaci zaświadczeń o wysokości dochodów nie były kwestionowane przez strony, potwierdzają i precyzują fakty przez nie przedstawiane, nie budzą wątpliwości co do swej wiarygodności.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo A. G. zasługuje na uwzględnienie w części, tj. do kwoty po 700 złotych miesięcznie, dlatego też w pozostałym zakresie zostało oddalone. Żądanie zgłoszone przez powódkę reprezentowaną przez przedstawicielkę ustawową oparte zostało na treści art. 133 i 135 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego.

Zgodnie z treścią art. 133 § 1 kro rodzice obowiązani są do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania.

Określenie zakresu obowiązku alimentacyjnego powinno być dokonane przy uwzględnieniu przepisu art. 135 § 1 kro, z którego wynika, iż zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Wykonanie obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, może polegać także, w całości lub w części, na osobistych staraniach o jego utrzymanie lub wychowanie. Wedle art. 96 kro obowiązek alimentacyjny rodziców wobec dziecka stanowi uszczegółowienie ogólnego obowiązku „troszczenia się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka” i należytego przygotowania go, odpowiednio do jego uzdolnień, do pracy zawodowej. Obowiązek ten nie jest ograniczony przez żaden sztywny termin, w tym termin dojścia przez uprawnionego do pełnoletniości. Jedyną decydującą okolicznością warunkującą trwanie bądź ustanie obowiązku alimentacyjnego jest to, czy dziecko może utrzymać się samodzielnie. Zakres świadczeń alimentacyjnych jest natomiast podwójnie uzależniony- z jednej strony zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego, z drugiej strony od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego.

Przez możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego należy rozumieć te zarobki i dochody, które osoba zobowiązana może i powinna uzyskiwać przy dołożeniu należytej staranności oraz stosownie do swoich sił umysłowych i fizycznych.

Przez usprawiedliwione potrzeby należy rozumieć bieżące potrzeby w zakresie utrzymania (tj. mieszkania, żywienia, ubrania itd.) oraz w zakresie wychowania (tj. odpowiednie wykształcenie, rozwijanie zainteresowań i uzdolnień itd.). Podkreślić trzeba, że niezdolne do samodzielnego utrzymania dzieci mają prawo do równej stopy życiowej z rodzicami.

W przedmiotowej sprawie nie ulega wątpliwości, że małoletnia A. G. nie jest zdolna do samodzielnego utrzymania. W tej sytuacji zobowiązanymi do zapewnienia mu wychowania, środków utrzymania, a także wykształcenia, są jej rodzice M. G. i J. G.. Jak wskazano powyżej alimenty są to bieżące środki na zaspokojenie usprawiedliwionych potrzeb. Zasadniczy ciężar opieki nad małoletnią spoczywa na jej matce. Przedstawicielka ustawowa powoda wyartykułowała jednoznacznie, jakie są potrzeby małoletniej A.. W sposób szczegółowy wyliczyła, jakie są koszty utrzymania dziecka, wynoszące średnio 1.000 zł miesięcznie, wraz z kosztami utrzymania domu proporcjonalnymi do liczby osób w nim zamieszkujących. Sąd uznał, że nie jest to kwota wygórowana i odzwierciedla podstawowe potrzeby małoletniej. Znajduje się ona bowiem w okresie intensywnego wzrostu, ubrania i obuwi kupowane małoletniej muszą być wymieniane, gdyż po prostu z nich wyrasta. W ocenie Sądu, który zgadza się w tym zakresie ze stronami postępowania,

dziecko winno funkcjonować na przeciętnym poziomie, a zatem nie wywyższać się ponad miarę, ale i nie czuć się gorszym od rówieśników.

Zasadnym w ocenie Sądu jest przyjęcie, że swój szeroko pojęty obowiązek alimentacyjny przedstawicielka ustawowa wypełnia także w innych aspektach, a mianowicie poprzez zapewnienie powódce troski, opieki, pomocy w codziennych czynnościach, uczestniczenie we wszelkich wydarzeniach życiowych dziecka, w większym stopniu niż ojciec, który obecnie nie utrzymuje kontaktu z córką.

Przedstawicielka ustawowa pracuje i zarabia 1.917 zł miesięcznie oraz dodatkowo z płatnych dyżurów otrzymuje około 50 zł miesięcznie. Łącznie z alimentami, które będzie otrzymywała dysponowała będzie kwotą 2.700 zł, co daje po 1.350 zł miesięcznie na małoletnią powódkę i jej matkę.

Sąd zważył, że to pozwany ma większe możliwości majątkowe i zarobkowe, bowiem zarabia 2.731 zł miesięcznie a dodatkowo otrzymuje premie uznaniowe. Po odliczeniu 700 zł tytułem alimentów pozostanie mu do dyspozycji kwota 2.030 zł, a zatem o 700 zł więcej od kwoty jaką będzie dysponowała powódka na swoje potrzeby oraz przedstawicielka ustawowa. Sąd zważył nadto, iż potrzeby pozwanego zamykają się obecnie kwotą około 2.000 zł, zatem z pozostającej nadwyżki może co miesiąc uiszczać alimenty w ustalonej wysokości. Jest to drugi powód, dla którego Sąd uznał, iż pozwany powinien w wyższym zakresie (około 70%) łożyć na utrzymanie małoletniej.

Biorąc pod uwagę zarobki i majątek obojga rodziców zasądzenie kwoty 700 złotych miesięcznie tytułem alimentów na rzecz powódki jest kwotą adekwatną tj. z jednej strony pozostającą w odpowiedniej relacji do zarobków zobowiązanego, a z drugiej wystarczającą do zaspokojenia bieżących potrzeb powódki. Zasadą jest równa stopa życiowa dzieci i rodziców. W ocenie Sądu kwota 700 złotych miesięcznie zasądzona od pozwanego na rzecz powódki nie przekracza możliwości majątkowych i zarobkowych pozwanego, stanowiąc zaledwie $\frac{1}{4}$ część jego dochodów. Przedstawicielka ustawowa jest zobowiązana do zaspokajania potrzeb małoletniej córki w zakresie 30% jej kosztów utrzymania, gdyż w pozostałym zakresie swój obowiązek alimentacyjny wypełnia poprzez osobiste starania, które są przeliczalne na pieniądze (pranie, prasowanie, gotowanie, przyrządzanie posiłków, udział w wywiadówkach, nadzorowanie nauki w domu, zapewnianie rozrywki, pielęgnowanie w chorobie itp.). Orzekając o wysokości alimentów Sąd wziął ponadto pod uwagę to, że J. G. kupił córce tablet i okulary za kwotę 1.800 zł i spłaca jeszcze pożyczkę zaciągniętą na ten cel, ale jednocześnie M. G. kwotę 3.400 zł przeznaczyła na urządzenie pokoju dla córki i również jest obciążona spłatą pożyczki zakładowej z tego tytułu.

Zważywszy na to, iż wysokość świadczeń alimentacyjnych uwarunkowana jest usprawiedliwionymi potrzebami uprawnionego oraz możliwościami zarobkowymi i majątkowymi zobowiązanego Sąd na podstawie art. 133 i 135 k.r.o. zasądził od J. G. na rzecz jego małoletniej córki A. G. alimenty w kwocie po 700 złotych miesięcznie płatne z góry do dnia 10. każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, do rąk matki dziecka M. G.. W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo jako nieuzasadnione, uznając, że kwota 300 zł brakująca do pełnego zaspokojenia potrzeb małoletniej powinna być realizowana przez matkę z otrzymywanego wynagrodzenia.

Alimenty zasądzono od dnia 19 kwietnia 2018 r., czyli od dnia doręczenia odpisu pozwu pozwanemu, uznając, iż wówczas pozwany został wezwany do niezwłocznego spełnienia świadczenia na podstawie art. 455 k.c. Z chwilą doręczenia odpisu pozwu na pozwanym, jako dłużniku, zaczął ciążyć obowiązek niezwłocznego spełnienia świadczenia – płacenia podwyższonych alimentów. Strona powodowa nie wskazała żadnych okoliczności uzasadniających podwyższenie alimentów z datą wsteczną.

Zgodnie z treścią art. 96 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2005 r., Nr 167, poz. 1398), strona dochodząca roszczeń alimentacyjnych jest zwolniona z mocy ustawy od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych. Zgodnie z zasadą słuszności Sąd nie obciążył pozwanego kosztami sądowymi, których powódka nie miała obowiązku uiścić, na które to koszty złożyła się opłata sądowa w wysokości 420 złotych.

Stosownie do art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c. Sąd z urzędu nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w części zasądzającej świadczenia alimentacyjne.

Mając na względzie powyższe Sąd orzekł jak w sentencji.